

AVANTI

Spoorstakingen
Minimale
dienstverlening?
> 2

Prof. Hendrik Vos
Over het Verdrag
van Lissabon > 5

Internationaal
Een nieuw begin
voor de Verenigde
Staten? > 6

Deliberatie onder druk

Het deliberatiereglement is in vele faculteiten aan de UGent met schimmen omgeven. Vaak weten studenten bijgevolg ook niet welke regels gehanteerd worden in hun eigen faculteit.

Tussen de faculteiten zijn er grote verschillen (gaande van 0 tot 3 “buispunten”). De tendens is om, zoals in een aantal faculteiten al gebeurd is, buispunten af te schaffen of ze op zijn minst verder te verminderen. Dat dit niet meteen een maatregel is die in het voordeel speelt van de studenten moeten wij u er niet bij vertellen.

Daarnaast heeft de vrijheid van de faculteiten ervoor gezorgd dat de deliberatiereglementen op de UGent sterk uit elkaar lopen. Voor één keer doet de KULeuven het op dat vlak beter dan ons. Daar beschikt men immers wel over een uniform deliberatiereglement. Grosso modo kan je stellen dat elke student aan die universiteit recht heeft op drie buispunten indien hij gemiddeld 54% haalt. De faculteiten kunnen echter de vakken beperken waarvoor men die buispunten kan gebruiken, kwestie van de lat voor belangrijke vakken iets

hogter te leggen. (art. 36 algemeen examenreglement KULeuven)

Herexamens kunnen voor studenten grote gevolgen hebben. Denk maar aan studenten die hun zomerstage in het water zien vallen door één herexamen. Of minder begoede studenten die hun studentenjob moeten plannen. Daarom legt Animo StuGent twee voorstellen op tafel:

1. De regels moeten openbaar gemaakt moeten worden waar dat nog niet het geval is. Zo creëert men meer transparantie en is het voor de studenten duidelijk wat er gedelibereerd kan worden en wat niet.

2. We pleiten we voor minimale uniformisering. We vinden het systeem van zero-tolerantie veel te streng: zelfs de beste student kan tijdens de examenperiode een mindere dag hebben of ziek zijn. Wij stellen daarom voor dat iedereen recht heeft op minimum 2 buispunten. Dit kan eventueel gekoppeld worden aan een minimum te halen gemiddelde of de mogelijkheid zoals in Leuven om sommige vakken niet te delibereren.

PAGINA 2 >>>

SOCIALE STRIJD
WERELDWIJD

FOS | Socialistische Solidariteit
steunt organisaties die mensen een stem
geven. Steun hen ook via **000-0000074-74**
www.fos-socsol.be

INTERVIEW

Fatma Pehlivan

“Ik ben tegen een verbod op het dragen van een hoofddoek, maar ik ben er ook tegen dat het opgelegd wordt

PAGINA 4 >>>

België: belastingparadijs voor de rijken

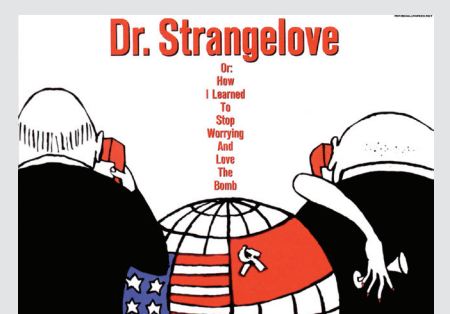

Iedereen heeft er wel al eens van gehoord, die ‘belastingparadijzen’: Monaco, de Marshall-eilanden, Liechtenstein... Maar nu is er een nieuw: ons eigenste België. Natuurlijk hebben we het hier niet over een belastingparadijs voor de gewone, werkende Belg. Neen, het zijn enkel de werkgevers die op het strand van Oostende rustig kunnen luilekkeren, wetende dat hun kapitaal in België vrij is van belasting en niet gebruikt zal worden voor sociale herverdeling. Liberale partijen beloven bij iedere verkiezing weer een reeks belastingsverminderingen. Wat ze er echter altijd vergeten bij zeggen is dat die verminderingen in de eerste plaats naar diegenen gaan die ze het minste no-

dig hebben en dat de gewone burger voor die belastingsverminderingen moet opdraaien. Dit blijkt nog maar eens bij de discussie rond ‘notionele intreestaf trek’. De notionele intreestaf trek kost de Belgische schatkist 2 miljard euro per jaar. Bij de invoering ervan was geschat dat ze 566 miljoen euro zou kosten en vele investeringen en jobs met zich meebrengen. In werkelijkheid heeft ze volgens de studiedienst van Financiën nog geen werkelijke investeringen met zich meegebracht en dus ook geen jobs. Ondertussen stelt de regering dat er geen geld is voor hogere pensioenen of de vele andere sociale maatregelen die CD&V voor de verkiezingen beloofd had.

PAGINA 3 >>>

LEES, SPEEL EN WIN!

PAGINA 8 >>>

Deliberatie: de kroniek van een aangekondigde dood

Zonder dat de student het lijkt te beseffen, is er onder de oppervlakte een ware revolutie gaande aan de UGent. Er wordt steeds meer getornd aan een voor de studenten heilig principe: de deliberatie. Generaties studenten hebben zich kunnen optrekken aan de lavende gedachte van een deliberatiekans. Geleidelijk aan maakt deze illusie echter plaats voor de harde realiteit. De redactie brengt hieronder het relaas van een al even geleidelijke dood als die van Ariel Sharon, namelijk deze van de deliberatie.

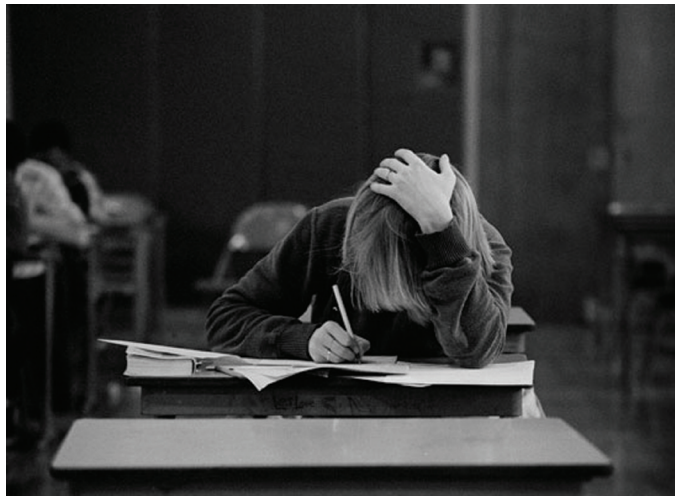
flexibiliseringsdecreet

De eerste grote stap werd gezet met het zogenaamde flexibiliseringsdecreet, waarbij je voortaan ‘credits’ kon verwerven per geslaagd vak. In mensentaal: voortaan werd je met een 10 voor eens en altijd geslaagd verklaard voor een bepaald vak. Daarenboven werd het mogelijk om een diploma te behalen zonder daarbij een credit te verwerven voor elk van de vakken (wanneer men dus gedelibereerd werd). Meteen werd deze evolutie door sommigen aangegrepen om het fenomeen deliberatie onder vuur te nemen en werd er gepleit voor een veel eenvoudiger en transparanter systeem: vanaf 10 erdoor, minder dan 10 niet. De eerste grote horde was genomen.

arrest Ingrosso

Het befaamde arrest van de Raad van State van 25 november 2004 zorgde vervolgens voor de nodige deining. Hierin werd een studente rechten uit Antwerpen geslaagd verklaard ondanks het feit dat ze één 7/20 had. De Raad van State schorste de beslissing van de examencommissie omdat die onvoldoende gemotiveerd was en stelde daarbij dat de wanneer er deliberatieregels bestaan deze moeten meegedeeld worden aan de studenten. In een memorie van toelichting bij het OER (onderwijs- en

examenreglement) van 2006-2007 worden de gevolgen van het arrest als volgt verwoord: ‘Geheimhouding over deliberatieregels is uit den boze. Men moet de studenten meedelen welke de deliberatieregels zijn... Examencommissies behouden dus de

vrijheid die ze hadden, zij het binnen de bestaande beperkingen: (1) men moet de deliberatieregels die men heeft, toepassen. Men mag wel milder maar nooit strenger zijn; (2) als men milder is, dan moet men verantwoorden waarom en moet men daarbij alle studenten gelijk behandelen, tenzij men een ongelijke behandeling kan verantwoorden.’ Dit arrest had enerzijds tot gevolg dat de student beter werd ingelicht over de deliberatieregels, maar had tegelijk ook zijn schaduwzijde. Sommige faculteiten maakten de regels eerst strenger en ‘transpanter’ vooraleer ze mee te delen.

financieringsdecreet

Het laatste teken aan de wand was het zogenaamde financie-

ringsdecreet. Daarin werd werk gemaakt van een nieuw financieringssysteem voor de universiteiten en hogescholen. Opvallend detail: in het oorspronkelijk voorstel zouden universiteiten/hogescholen enkel gefinancierd worden volgens het aantal verworven credits, m.a.w. de instellingen zouden geen geld meer krijgen voor gedelibereerde studiepunten. Als incentive voor het afschaffen van deliberatie kan dat wel tellen. Het was de zoveelste indicatie van een koerswijziging.

zerotolerantie

Ondertussen is aan de UGent de situatie zover gekomen dat in zes faculteiten deliberatie volledig werd afgeschaft; meer bepaald de Letteren en Wijsbegeerte, de Rechten (behalve voor de criminologie), de Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen, de Ingenieurswetenschappen, de Pedagogische en Psychologische Wetenschappen en de Dierengeneeskunde. Daarenboven werd deliberatie afgeschaft voor een aantal richtingen in de faculteit Wetenschappen en wordt er enkel nog gedelibereerd in het eerste jaar politieke en sociale wetenschappen. De trend is dus onmiskenbaar en de ‘race to the bottom’ lijkt ingezet. Voor de redactie gaat een dergelijke evolutie veel te ver. Ook de beste studenten kunnen eens een misstap begaan en moeten daar niet meteen zwaar voor bestraft worden. Zo kan een 9/20 in een laatste jaar betekenen dat een goede jobaanbieding aan je neus voorbijgaat. Daarom pleiten we ervoor dat alle studenten recht hebben op minstens 2 buispunten (gecombineerd met een percentage van 55%). Een dergelijke basisregel moet dan ook in het onderwijs- en examenreglement worden opgenomen.

Olivier Pintelon

Spoorstakingen – Minimale dienstverlening?

Gedurende verschillende dagen in december, inclusief de feestdagen, werd door de OVS (Onafhankelijke Vakbond voor Spoorwegpersoneel) gestaakt. De stakers eisten meer personeel en dan vooral meer treinbestuurders voor de NMBS, als antwoord op een steeds stijgende werkdruk. Daarbij zijn de nodige kanteekeningen te plaatsen.

Door ook op 8 december te staken, gelijktijdig met de nationale betoging tegen de dalende koopkracht, georganiseerd door de drie grote vakbonden (ACV, ABVV en ACLVB), toonde de OVS zich vooreerst niet bepaald solidair met de andere werknemersorganisaties. De stakingen kregen verder geen steun van de traditionele vakbonden, die de werknemers in het paritair comité vertegenwoordigen, omdat over de punten die het voorwerp van de stakingen vormden, reeds werd onderhandeld.

Tijdens het VRT-journaal van kerstavond werd duidelijk dat het niet mogelijk was een vakbondsafgevaardigde van de OVS te interviewen, omdat die met familie kerstavond aan het vieren was. Dit terwijl een pak reizigers gestrand was in verschillende stations op weg naar hun familie. Pijnlijk. Als je dan nog de publieke opinie voor je wil winnen, ben je wel heel ver van huis.

OpenVLD zag hierin een kans om nog eens de discussie aan te gaan over de minimale dienstverlening. Kamerfractieleider Bart Tommelein noemde de vakbonden de meest conservatieve krachten in dit land. Dat de drie grote vakbonden zich van het OVS distantieerden, werd gemakshalve vergeten. Het inperken van de macht van de vakbonden is voor OpenVLD dan ook een natte droom, die meer dan ooit binnen bereik is nu de CD&V onder leiding van Etienne Schouppe bereidwillig is mee te gaan in dit verhaal. Dat Schouppe als vroegere spoorwegbaas een ontslagpremie van twee miljoen euro heeft ontvangen terwijl hij de NMBS met een miljardenschuld heeft achtergelaten, vormt blijkbaar geen gewetensbezwaar.

Je kan je nu natuurlijk afvragen waarom minimale dienstverlening geen goede zaak zou zijn voor de werknemer. Stel dat de werk-

nemers van een bedrijf beslissen om te staken maar er moet een bepaald aantal mensen aan het werk blijven om in de minimale dienstverlening te voorzien, dan wordt de macht van de werknemers volledig uitgehold. Het bedrijf blijft immers draaien, weliswaar op een lager niveau, maar toch op zo’n manier dat de gevolgen van de staking sterk beperkt worden. Werkgevers vrezen op die manier de gevolgen van stakingen veel minder en zullen bijgevolg ook minder bereid zijn om te luisteren naar de verzuchtingen van hun werknemers. Het gevolg is een neerwaartse spiraal in lonen en arbeidsvoorwaarden doordat de werknemers overgelaten zijn aan de willekeur van de werkgever en geen enkel middel meer hebben om druk uit te oefenen. In een bedrijf als de NMBS zal dit leiden tot minder gemotiveerde werknemers, een slechtere dienstverlening en waarschijnlijk tot een vermindering van het werknemersbestand met meer treinvertragingen tot gevolg.

Gelukkig neemt de CD&V al gas terug onder invloed van Inge Vervotte, de Minister van overheidsbedrijven. Minister Vervotte zei in de krant De Standaard dat ze “er niet onmiddellijk voorstander van is om de NMBS te verplichten te allen tijde een minimaal aantal treinen in te leggen”. Ze voegde eraan toe te huijveren van het woord minimumdienstverlening. “Ik neem het niet in de mond omdat er zoveel connotaties aan verbonden zijn die een sereen debat bijna onmogelijk maken”, aldus Vervotte.

Wat heeft de OVS nu bereikt? De publieke opinie heeft zich tegen hen gekeerd, de betoging op 8 december voor meer koopkracht had veel minder aanwezigen door de treinstaking, het debat over de minimale dienstverlening is terug op de voorgrond getreden en de eisen waarvoor men staakte, werden in het paritair comité onderhandeld door vakbonden en patronaat lang voor men begon te staken.

Ik kan alleen maar concluderen dat het jammer is dat zo’n kleine vakbond zo veel schade kan aanrichten en de erkende vakbonden hierdoor ook een slecht imago krijgen. In een geglobaliseerde wereld hebben we de vakbonden nochtans meer dan ooit nodig.

Thomas Edelynck

M E T - D A N K - A A N

ABVV Oost-Vlaanderen
Bond Moyson
Stichting Gerit Kreveld
FOS - Socialistische Solidariteit
Amsab-ISG

C O L O F O N

Werkten mee aan dit nummer:

Issam Benali – *hoofdredacteur, v.u.*
Tine Bricout – *eindredacteur*

Olivier Pintelon, Thomas Edelynck,
Alex Evers, Sander Van der Maelen,
Cédric Fernández Alonso

De redactie is steeds te bereiken op
redactie@animostugent.be
animostugent.be/avanti

België – Belastingsparadijs aan de Noordzee

Heel wat ‘hardwerkende Vlamingen’ krijgen waarschijnlijk een halve hartaanval wanneer ze deze titel zien, maar in wat volgt zal ik trachten aan te tonen dat voor sommige mensen België wel degelijk fiscaal uiterst interessant is. België is een toonvoorbeeld van hoe verschuivingen tussen arbeid en kapitaal geleid hebben tot minder rechtvaardige belastingsstelsels. Het is inderdaad niet zo dat de welvaartsstaat volledig is ineengestort, maar zijn herverdelend karakter is steeds meer onder druk komen staan.

de hedendaagse relevantie van Karl Marx

Overbovenstaande auteur heerst waarschijnlijk één van de grootste taboes in de geschiedenis van de mensheid. Stellen dat je gebruik maakt van een ‘marxistische analyse’ is meer dan voldoende om door sommigen gebrandmerkt te worden als een ‘goddeloze communist’. Nu, een marxistische analyse is naar mijn mening vandaag nog altijd brandend actueel (waarbij ik me niet uitspreek over de politieke gevolgen van zo’n analyse). Ik vertrek hierbij dus van de veronderstelling dat arbeid en kapitaal altijd een zekere conflictdimensie in zich hebben. Om het simpel te zeggen: als er winst gemaakt wordt, gaat die ofwel naar de werknemers (‘arbeid’) ofwel naar de aandeelhouders (‘kapitaal’). Sinds de jaren ’80 zijn er echter een aantal dingen fundamenteel veranderd. Door de integratie van India en China in de wereldeconomie en de opkomst van het zogenaamde neoliberalisme veranderde de balans tussen arbeid en kapitaal volledig. Heel wat goedkope arbeidskrachten traden toe tot de wereldeconomie, maar die brachten tegelijk heel weinig kapitaal met zich mee, m.a.w. kapitaal werd schaarser en arbeid werd dat veel minder. Net zoals in de 19e eeuw is er nu in veel landen sprake van een eindeloos reservoir van goedkope arbeidskrachten. Het pure kapitalisme gedijt immers zeer goed bij een behoorlijke werkloosheid, hoe ironisch zoiets ook klinkt. Nu, niet enkel in de zogenaamde ‘ontwikkelingslanden’ is er iets veranderd. Ook in het noorden zijn evenwichten aan het schuiven. Landen concurreren met elkaar om investeringen en kapitaal. Ook België ontsnapte niet aan die evolutie. Dat uitte zich concreet in een tweetal zaken. Allereerst is het loonaandeel in de Belgische welvaart teruggefallen tot het niveau van begin jaren ’60. Daarnaast is het ‘gewicht’ van de welvaartstaat nog meer komen te liggen bij de factor arbeid. Verscheidene belastingen op kapitaal zijn ondertussen verminderd zoals ik hieronder zal argumenteren.

vennootschapsbelasting

Zoals eerder aangegeven ontsnapt België niet aan concurrentie inzake de vennootschapsbelasting, meer zelfs, België neemt zelfs ten dele het voortouw hierin. In bovenstaande tabel valt te lezen dat België recentelijk het basistarief heeft verlaagd van 40,17 % naar 33,99 %. Nu in realiteit betalen de vennootschappen veel minder belastingen. Een wereldberoemd voorbeeld is de belasting die coördinatiecentra van multinationale ondernemingen betalen in België. De hoge raad voor financiën becijferde dat het reële belastingstarief voor die coördinatiecentra slechts 2% bedraagt. Recentelijk werd België voor deze maatregel op de vingers getikt door de Europese Unie, omdat dit concurrentievervalsing uitmaakt. Minister

van financiën Didier Reynders toverde dan echter een nieuw blauw konijn uit zijn hoed, de zogenaamde ‘notionele belastingsaftrek’.

notionele belastingsaftrek

De ‘notionele interestaftrek’ is een ingenieus systeem waarbij bedrijven die met hun eigen geld investeren ook een fictieve interest kunnen aftrekken van hun vennootschapsbelasting. De facto komt zoiets neer op een verlaging van het vennootschapstarief. Eigenlijk moet de notionele interestaftrek de afschaffing van het speciaal stelsel voor de coördinatiecentra opvangen. Toen de maatregel werd ingevoerd, werd de ‘kost’ voor de schatkist berekend op ongeveer 600 à 800 miljoen euro. De reële kost ligt nu ondertussen al ruim boven de twee miljard euro. Het staat dus buiten kijf dat er ook misbruik gemaakt werd van die regel.

EU15	(1) STR 1993	EU22 ^a	(2) STR 2002	EU25	(3) STR 2004
Duitsland	56.5	Italië	40.25	Duitsland	39.58
Italië	52.2	België	40.17	Italië	38.25
België	40.17	Duitsland	38.26	Malta	35
Ierland	40	Spanje	35	Spanje	35
Portugal	39.6	Nederland	34.5	Nederland	34.5
Luxemburg	39.4	Frankrijk	34.33	Frankrijk	34.33
Oostenrijk	39	Oostenrijk	34	Oostenrijk	34
Denemarken	36	Portugal	33	België	33.99
Spanje	35.3	Tsjechië	31	Luxemburg	30.38
Griekenland	35	Luxemburg	30.38	Denemarken	30
Nederland	35	Denemarken	30	VK	30
Finland	34.1	VK	30	Finland	29
Frankrijk	33.33	Finland	29	Tsjechië	28
VK	33	Polen	28	Zweden	28
Zweden	29	Zweden	28	Portugal	27.5
		Griekenland	25	Estland	26
		Slowakije	25	Griekenland	25
		Slovenië	25	Slovenië	25
		Cyprus	23	Polen	19
		Letland	22	Slowakije	19
		Hongarije	18	Hongarije	16
		Ierland	16	Letland	15
				Litouwen	15
				Ierland	12.5
				Cyprus	10

Dat brengt ons tot een ander aspect van de Belgische fiscaliteit die eigenlijk nauwelijks gekend is, namelijk het verschil tussen belastingsontwikking en belastingsontduiking.

België is een toonvoorbeeld van hoe verschuivingen tussen arbeid en kapitaal geleid hebben tot minder rechtvaardige belastingsstelsels

Brépols-doctrine

Kort samengevat: belastingsontwikking is legaal, ontduiking is dat niet. Je mag in België dus belastingen ontwijken. Dat principe is beter bekend als de zogenaamde Brépols-doctrine. Het komt erop neer dat je een bepaalde rechtshandeling mag noemen zoals je wil als je daardoor belastingswinst boekt. Om gebruik te kunnen maken van de notionele interestaftrek zullen vele bedrijven hun kosten dan ook op een andere manier hebben geboekt,

wat legaal is in België. Wanneer we dus spreken over fiscale fraude, hebben we het dus enkel over de illegale belastingsontduiking. Het mag duidelijk zijn dat maatregelen zoals de notionele belastingsafrek het fiscaal stelsel minder en minder rechtvaardig maken. Het is immers zo dat de bovenstaande fiscale evoluties de ongelijkheid tussen mensen fel vergroot.

grotere ongelijkheid door minder rechtvaardige belastingen

Soms leiden lagere tarieven tot hogere inkomsten, maar zeker niet altijd tot minder ongelijkheid. Zo stegen de bedrijfswinsten in België in 2006 met 39%, terwijl de belastingsinkomsten slechts stegen met 0,69%. Dus de inkomsten stijgen misschien, maar relatief gaat een kleiner gedeelte van de koek

naar de ‘gemeenschap’. Een vermindering van het tarief voor de vennootschappen heeft rechtstreeks te maken met een eventuele stijging van de ongelijkheid. Het zorgt ervoor dat de verdeling van lasten nog meer komt te liggen bij de factor arbeid. Het zorgt er daarenboven ook voor dat de ongelijkheid tussen werknemers toeneemt. Sommige topmanagers verdienen immers veel door de zogenaamde ‘stock options’ (aandelenopties), waardoor ze goedkoop aandelen kunnen blijven kopen. Ironisch genoeg leidt een hogere winst hierdoor bijna per definitie tot een meer problematische loonwig.

Samengevat kan men stellen dat het hervelend karakter van de welvaartstaat onder druk komt te staan door de bovenstaande evoluties. Allereerst betalen mensen met hoge inkomsten uit kapitaal hierdoor relatief weinig belastingen. Daarnaast ontloopt de staat belangrijke inkomsten die ze in tijden van vergrijzing hard nodig heeft. Hierdoor vergroot de ongelijkheid in de westerse land. Benieuwd wanneer deze tikkende tijdbom zal ontploffen...

Olivier Pintelon

T E L E X

KVHV & DE ETHISCHE CODE

Zoals al op de Schamper-website stond te lezen: “KVHV blundert”. In Schamper ging het over een interne mail die toevallig op hun redactie was beland, wij hebben het hier over het aangekondigde “debat” tussen de nieuwe Vlaams Belang voorzitter Bruno Valkeniers en de “Gentse student”. Met de monologen van Goebbels (lang geleden) en Philip Dewinter (iets minder lang geleden) indachtig en de ethische code die erop volgde, besliste de rector aanvankelijk de activiteit niet te laten doorgaan. Een monoloog kan je immers moeilijk een debat noemen. Wat het KVHV echter uit hun zwarte toverhoed heeft gehaald, weten we niet, want het “debat” mocht uiteindelijk toch doorgaan.

CHRISTEN EN DEMOCRAAT?

CD&V-raadslid Ludo Helsen van de Antwerpse bestendige deputatie heeft beslist dat de tentoonstelling van Louis Paul Boon’s “Fenomenale Feminatheek” niet mocht doorgaan in Antwerpen. Hoevel de tentoonstelling een “historisch-literair fotodocument [is] zonder weerga dat instrumenteel is om het werk en de demonen van Louis Paul Boon te kaderen”, besliste de onopvallende deputé, in “samenspraak” met het Fotomuseum, de tentoonstelling niet te laten doorgaan. We kunnen wel wat vraagtekens plaatsen bij het tentoonstellen van een pornografische collectie, maar als het SMAK vol stond met fallus(symbolen) n.a.v. de tentoonstelling van Paul McCarthy, waarom kan dit dan niet? Wie porno wil, kan het gerust elders vinden dan in een tentoonstelling om Boon’s getroubleerde ziel te duiden. Gelukkig zullen de prentjes in onze schone steede Gent (waarschijnlijk) wél te zien zijn, begin april. En het stadsbestuur van Gent heeft géén CD&V in de meerderheid...

EN DE NIEUWE VOORZITTER IS...

Bruno Valkeniers, Bart Somers, Bart De Wever en ... Peter Mertens! Het moet de SP.a nagegeven worden, na vele jaren lang de nieuwe voorzitters door stalinistische scores te laten bestendigen, trachtte de partij onlangs een nieuwe trend ingang te doen vinden in Vlaanderen: de voorzittersverkiezing. Helaas was er bij de andere partijen geen spoor van een spannende strijd zoals bij de SP.a. Na het bijna-fiasco van de strijd met Dedecker van enkele jaren geleden, was er ditmaal geen noemenswaardige tegenstander voor Bart Somers - een mislukte zangeres met een mislukte facelift en mislukte politieke carrière kunnen we moeilijk als waardig tegenstander bestempelen, zelfs niet voor Bart Somers. Bij het Vlaams Belang koos men voor verandering: Bruno Valkeniers. Ziet er gematigd uit en klinkt ook zo. Nu ja, tot dat hij stelde geen probleem te hebben met de apartheid. Bart De Wever won met een Stalinistische score zijn herverkiezing. Ook bij de PVDA van hetzelfde laken een broek, nochtans heeft de partij beloofd het stalinisme achter zich te zullen laten. Wij stellen voor dat ze beginnen met échte voorzittersverkiezingen. Er zullen in Vlaanderen toch ook wel communistische zangeressen te vinden zijn?

Interview met Fatma Pehlivan Over het hoofddoekdebat

Wij spraken met Fatma Pehlivan, schepen van personeelszaken, informatica en administratieve vereenvoudiging in Gent. Hoe staat deze eerste allochtone schepen van Gent en tevens de schepen die het hoofddoekverbod moet invoeren, tegenover dat hoofddoekverbod?

Als schepen bevoegd voor personeelszaken moet u het hoofddoekenverbod invoeren. Heeft u nog enige vrijheid bij de uitvoering van deze beslissing?

Wel, het is een gemeenteraadsbeslissing, een democratische beslissing dus. Als er een meerderheid is in de gemeenteraad, in dit geval een wisselmeerderheid, dan moet de bevoegde schepen het uitvoeren. Dus is er daar een ontkomen aan? Moeilijk. Maar wat natuurlijk wel een mogelijkheid is, dat is de invulling van de beslissing van de gemeenteraad. Hetgeen in de gemeenteraad beslist is, is een principe dat verder ingevuld moet worden. En dat is waar ik wel een voorstel kan doen en we gaan daar over overleggen met onze coalitiepartner, Open VLD. In mijn opinie moeten we proberen om het te beperken tot de zichtbare functies, de loketfuncties. Want als je de gemeenteraadsbeslissing naleest, dan is het niet geheel duidelijk wat men wil. Er is daar een vorm van tegenspraak.

Ik denk dat neutraliteit eerder uit moet bestaan dat de werknemers een afspiegeling vormen van de verscheidenheid in de maatschappij

De ocmw-raad heeft een andere beslissing genomen. Die wou een expliciete toelating van een hoofddoek voor het personeel.

De gouverneur heeft geoordeeld dat het ocmw het dragen van een hoofddoek niet expliciet mag toelaten omdat de gemeente het expliciet verboden heeft. Volgt u hem daarin?

In het kader van de interne mobiliteit moeten arbeidsregels van de stad en het ocmw gelijk zijn, uitgezonderd voor werknemers die taken uitvoeren die enkel bij het ocmw uitgevoerd worden. Dat is evident voor alle andere artikels, bijvoorbeeld de verloning, verlofdagen, ..., maar niet inzake de hoofddoeken. De gouverneur heeft het wel geschorst, maar er zijn nu wel een aantal juristen die die beslissing tegenspreken. Het voorstel dat aangenomen is door de gemeenteraad gaat nu ook voorgelegd worden aan de ocmw-raad en het is uitkijken wat er gedaan zal worden als de ocmw-raad niet instemt met dit voorstel. Het is een precedent. Ik denk dat het de eerste keer is op lokaal niveau dat er op die manier bepaalde gemeenteraadsbeslissingen anders gestemd worden in de ocmw-raad.

Als u tegen het hoofddoekenverbod bent, wil dat dan zeggen dat u niet voor een neutrale overheid bent?

Ik denk dat we de neutraliteit ook op een ander manier kunnen invullen. Bij neutraliteit bij de overheid op lokaal, Vlaams of federaal niveau is de neutraliteit van de dienstverlening belangrijk. En dat heeft niks te maken met hetgeen dat je aan hebt, met de kleur die je hebt... Voor hetzelfde geld ben je niet neutraal, maar zie je er wel neutraal uit. Je neutraliteit zal wel duidelijk blijken uit je handelingen als ambtenaar. Als een ambtenaar perfect documenten kan invullen of informatie kan geven aan de Gentenaars, dan zou een hoofddoek geen enkele rol mogen spelen. Je hebt

immers andere reglementen om tegen een gebrek aan neutraliteit op te treden. Op basis van klachten kun je een onderzoek opstarten naar stadsmedewerkers die niet neutraal handelen. Dan kun je een tuchtprocedure

opstarten. De samenleving verandert bovendien meer en meer en ik denk dat neutraliteit er eerder uit moet bestaan dat de werknemers van de Stad Gent een afspiegeling vormen van de verscheidenheid in de maatschappij.

Hoe staat u tegenover de mensen binnen uw eigen partij die wél voorstander zijn van het hoofddoekenverbod?

Ik denk dat die verdeeldheid ook geldt voor de Open VLD en CD&V. In elke grote politieke familie zijn er voor- en tegenstanders. En wat de SP.a betreft, denk ik dat we verkeerd geweest zijn door op nationaal niveau binnen de partij, niet enkel in het kader van het hoofddoekendebat, maar in de hele discussie over migratie, integratie... geen duidelijkheid te scheppen. En dat we de beslissing overgelaten hebben aan de lokale afdelingen, waardoor SP.a Antwerpen het hoofddoekdebat opstart en SP.a Gent een hoofddoekverbod weigert. En dat is het gevaar als je op nationaal niveau in de partij geen duidelijk standpunt inneemt over thema's die op ons afkomen.

Ik ben tegen een verbod op het dragen van een hoofddoek, maar ik ben er ook tegen dat het opgelegd wordt

Hoe reageert de allochtone gemeenschap in Gent? Hoe denkt u dat die gemeenschap bij de volgende verkiezingen zal reageren vooral m.b.t. de verdeeldheid binnen de SP.a?

Voor Antwerpen denk ik dat het wel een impact zal hebben, voor Gent hoop en denk ik van niet omdat wij wel een heel nauw contact hebben gehad met de allochtone gemeenschap. Wij hebben uitgelegd wat ons standpunt was, maar dat via een wisselmeerderheid een andere beslissing genomen zou kunnen worden. Als je goed uitlegt hoe alles gegaan is, dan zegt de grootste groep dat het spijtig is, maar men legt zich er bij neer. Maar er zal een andere groep zijn, een kleine minderheid,

die het categoriek aanpakt en andere mensen gaat opjatten. Maar SP.a staat niet enkel voor de hoofddoek. Er zijn vele andere punten zoals het gelijkekansenbeleid waar wij voor migranten de logische keuze zijn.

Er zijn toch nog andere partijen, zoals Groen! die naar een gelijkekansenbeleid streven, waarom stemmen ze dan in mindere mate op die partij?

Ik denk dat de allochtone gemeenschap weet dat de sociaaldemocraten hun rechten verdedigen. Doen de groenen dat niet? Toch wel, maar zij beseffen ook wel dat om bepaalde maatregelen in uitvoering te brengen je ook het beleid mee moet kunnen bepalen. En ik denk dat vergeleken met Groen! of Spirit, de SP.a – met uitzondering van de laatste verkiezingen – meer kans heeft om in het bestuur te zitten en dus ook om zijn programma uit te voeren.

U draagt zelf geen hoofddoek. Hoe staat u in het algemeen tegenover de hoofddoek? Is het een symbool van verdrukking voor u?

Ik draag inderdaad geen hoofddoek en ik denk ook niet dat ik ooit een hoofddoek zal dragen. Ik ben tegen een verbod op het dragen van een hoofddoek, maar ik ben er ook tegen dat het opgelegd wordt, dat er een sociale controle is op meisjes die een hoofddoek moeten dragen. Ik denk dat we daar ook tegen moeten opkomen. Ik vind dat meisjes het recht hebben om een eigen keuze te maken. We moeten via het onderwijs die meisjes daar ook weerbaar tegen maken. Als ze geen hoofddoek willen dragen, moet je ze daarin steunen. Maar als ze wél een hoofddoek willen dragen omwille van allerlei redenen – ik denk dat er daar verschillende redenen voor kunnen zijn, dat kan religieus zijn, zij kunnen dat als een deel van hun identiteit zien – wie zijn wij dan om te bepalen of zij een hoofddoek mogen dragen of niet?

In sommige islamitische landen wordt een hoofddoekenverbod gebruikt als dam tegen het oprukkende fundamentalisme, is dat geen strategie die kan werken en misschien nodig is in België?

Ik denk dat het gevaarlijk is om die vergelijking te maken. Want de regelgeving in die landen is hún zaak en heeft zijn oorsprong in lokale omstandigheden. We kunnen niet vergelijken met die landen, maar moeten gewoon naar onze eigen samenleving kijken en naar de positie van de migrantengemeenschap in onze samenleving. In elke religie zal er wel een kleine groep van fundamentalisten zijn. Maar als je dan een verbod gaat beginnen hanteren, dan ga je juist die kleine groep munitie geven en versterken. Het is een vorm van discriminatie, ik denk dat we dat niet kunnen ontkennen. Een verbod in de lokale overheid dat overgenomen kan worden door de privésector die de lokale overheid als voorbeeld kan aanhalen, van daaruit geef je eigenlijk carte blanche aan die kleine groep extremisten om de grote groep verder in te palmen en eigenlijk op te zetten tegen de samenleving. Ik denk niet dat de hoofddoek gebruikt kan worden als een dam tegen extremisme. Ik denk dat enkel het onderwijs daar een rol in kan spelen. Je moet allochtone jongeren meer kansen geven in het onderwijs, zodanig dat ze weerbaarder zijn om zichzelf te verzetten tegen elke vorm van extremisme.

STUGENDA ANIMOSTUGENT.BE/KALENDER

Dinsdag 11 maart

Open vergadering, vergaderzaal 1 Therminal (19:00 uur)

Woensdag 19 maart

Debat 'neutraliteit in de openbare diensten', aud. C Blandijn (19:30 uur)

Dinsdag 8 april

Open vergadering, vergaderzaal 1 Therminal (19:00 uur)

Woensdag 16 april

Filmvertoning Sicko, aud. C Blandijn (20:00 uur)

Dinsdag 29 april

Open vergadering, vergaderzaal 1 Therminal (19:00 uur)

Meer weten? Bezoek animostugent.be/kalender of mail naar info@animostugent.be

U bent de eerste allochtone schepen in Gent. Wat kun je vanuit je positie eigenlijk doen voor de allochtone Gentenaars?

In mijn hoedanigheid als schepen van personeelsbeleid kan ik natuurlijk heel wat doen naar allochtonen toe. Wij gaan nu het een en ander doen rond ons diversiteitbeleid waar we in het kader van rekrutering, beeldvorming van allochtonen, tonen dat de stad Gent ook een werkgever kan zijn voor allochtonen. Door een aantal barrières weg te halen voor de allochtonen gaat ook bij die groep de mentaliteit ontstaan van “Ook ik kan solliciteren bij de stad Gent.” Ik denk dat wij als stadsbestuur de vijfde werkgever zijn in Gent. Dus in het kader daarvan kan je wel een voortrekkersrol spelen. Ook de symbolische uitstraling van een allochtone schepen kan een invloed hebben.

Na de beslissing van de gemeenteraad stelde u dat het cordon sanitaire door-

broken was, u sprak ook van een zwarte dag. En u vroeg zich af: “what’s next?” Wat staat er volgens u nog te gebeuren?

Dat is natuurlijk een brede politiek vraag. Het cordon sanitaire is inderdaad doorbroken in Gent. Op het moment dat je een gemeenteraadsbeslissing erdoor krijgt met de stemmen van het Vlaams Belang, dan denk ik dat het cordon sanitaire is doorbroken. Totnogtoe was dat nog nooit gebeurd. En dan is dat denk ik een overwinning, niet voor de liberalen, niet voor de CD&V, maar een overwinning voor het Vlaams Belang. Want het zijn zij die het debat op de kaart geplaatst hebben en Open VLD en CD&V zijn hen dan nagelopen. Maar ik denk dat je niet beter kunt handelen dan het origineel en ik denk dus dat Vlaams Belang hier een overwinning behaald heeft. What is next? Tsja, ik denk dat dat voor een groot deel het lokale beleid overstijgt. Dat heeft natuurlijk ook voor een stuk te maken met het Vlaamse en nationale

niveau. En als je het bekijkt in de context van West-Europa, dan gaat men zich meer en meer de vraag moeten stellen hoe om te gaan met de migrantengemeenschap. Want je kunt migratie niet meer tegenhouden.

“Je moet allochtone jongeren meer kansen geven in het onderwijs, zodanig dat ze weerbaarder zijn tegen elke vorm van extremisme

Je kunt niet meer naar de jaren '60, je kunt niet meer naar een homogeen blanke ge-

meenschap. Je samenleving verandert. En de uitdaging is om met die verandering te leren omgaan zodanig dat ieder individu hier het gevoel krijgt erbij te horen. Dat zal de grote uitdaging zijn. Op lokaal niveau kun je daar een stuk op inspelen. Maar uiteindelijk zal de wetgeving op Vlaams of federaal niveau gemaakt worden. En daar heb je een nieuwe regering die nu gevormd wordt, een rechtse regering die het slechts op één punt eens kon worden, namelijk in verband met migratie: strengere normen, een strengere nationaliteitswetgeving, sociale woningen op basis van taal in plaats van sociale achtergrond... Dat zegt al veel. Mensen moeten zeker aangezet worden om de taal te leren, maar niet op die manier.

Prof. Hendrik Vos over het Verdrag van Lissabon

Na de ondertekening van het Verdrag van Lissabon spraken we met professor Hendrik Vos over de Europese Unie.

Op 13 december 2007 ondertekenden de staatshoofden en regeringsleiders het Verdrag van Lissabon. Wat verandert er eigenlijk door dat verdrag? Zal de burger er iets van voelen?

De meest in het oog springende veranderingen zijn de nieuwe functie van Europees president, de buitenlandminister (in naam nog steeds de Hoge Vertegenwoordiger) en dat de burgers door middel van een miljoen handtekeningen de Europese Commissie kunnen dwingen om rond een thema een initiatief te nemen. Maar hoewel dit spectaculaire dingen lijken, zijn er belangrijkere maar voor de burger minder opvallende wijzigingen. Zo wordt het medebeslissingsrecht van het Europees Parlement gevoelig uitgebreid onder andere op het vlak van landbouw, veiligheid en migratie. Bovendien is voor die thema's in de Raad van Ministers ook de unanimité-regel afgeschaft. Het gevolg is dat het veel moeilijker wordt voor een land om de besluitvorming te blokkeren.

Betekent het Verdrag van Lissabon nu het einde van de crisisperiode van de EU? Wat zijn volgens u de dieperliggende oorzaken van de crisis?

Het verdrag betekent niet het einde van de crisis, maar het is wel een belangrijke stap. Je kunt het vergelijken met een computer. De laatste jaren werd er enorm veel gediscussieerd over hoe de institutionele context – de hardware – van de EU er moest uitzien. Die discussie heeft nu zijn beslag in het Verdrag van Lissabon. Nu die hardware in orde is, kan de EU terug aan zijn software denken: de praktische zaken doen, antwoorden formuleren op alle terreinen, keuzes maken..., met andere woorden: aan politiek doen.

Denkt u dat een Europese regering een oplossing kan zijn voor de huidige problemen? Of misschien sterkere Europese partijen?

Europa is een compromismachine. Dat ligt onder andere aan het feit dat je te maken

hebt met verschillende landen, culturen, belangen, prioriteiten... Tot een beleid komen dat aanvaard wordt door iedereen kan maar door conflict te vermijden. Deze redenering is op zich juist, maar na 50 jaar zijn de mensen de waterige compromissen van de EU wel beu. En dan kom je tot de vraag of een

conflictueus systeem, met al zijn tegenstellingen, niet beter is. Het voordeel is dat de mensen zich kunnen associëren met partijen en ideeën. Maar men moet dan wel opletten dat een bepaalde groep niet keer op keer in de minderheid terechtkomt. In zo'n geval krijg je geen zicht op vooruitgang en kan de legitimiteit van heel Europa in vraag gesteld worden.

Wat denk je dan van regionale kieskringen die de nationale kieskringen overstijgen bij de Europese verkiezingen?

Ik denk eigenlijk eerder aan een andere optie: op de plaatsen bovenaan de lijsten zou men kandidaten moeten plaatsen die in heel Europa opkomen en stemmen moeten halen. Politici zouden aldus verplicht worden over de grenzen stemmen te gaan zoeken. Pas vanaf plaats 6 of 7 zouden er uitsluitend nationale kandidaten op de lijst staan.

Bij sommigen heeft de EU een ‘liberaal’ imago, in het Verenigd Koninkrijk ziet men de EU eerder als ‘socialistisch’. Welke van beide is correct volgens u? Is er volgens u sprake van een sociaaldemocratisch deficit van de EU?

Het is juist wat je zegt over het Verenigd Koninkrijk. Daar heerst de visie dat Europa te veel regelt en vooral de markt onderwerpt aan teveel regels. Maar het sociaaldemocratisch deficit bestaat ook. Voor Europa is de economie de corebusiness en daar is op zich niks mis mee. Ook socialisten stellen de economie centraal omdat zij welvaart en sociale vooruitgang mogelijk maakt. Op zich is er ook weinig bewijs van een ‘race to the bottom’ op sociaal vlak. Als je het op Europees niveau bekijkt, is er zelfs sprake van een versterking van de sociale stelsels. Maar het is wel zo dat het door een aantal Europese beslissingen moeilijker is geworden om een autonoom sociaal beleid te voeren. Zo zorgt het steeds verder vrijmaken van de markt bijvoorbeeld voor druk op de sociale voorzieningen door de instroom van buitenlandse patiënten. Ook het heffen van belastingen wordt moeilijker waardoor de budgettaire ruimte van regeringen verkleint. Het gevolg is dat de strijd voor sociale voorzieningen ongelijk gestreden wordt: de markt wordt vrijgemaakt op Europees niveau en de sociale bekommernissen staan een trap lager. Sociaal en fiscaal beleid moet op het Europees niveau gevoerd worden, pas dan kan men het deficit wegwerken.

“Na 50 jaar zijn de mensen de waterige compromissen van de EU wel beu. En dan kom je tot de vraag of een conflictueus systeem niet beter is

Is een sociaal en fiscaal beleid wel mogelijk in de brede EU? Is een kern-Europa niet een realistischere optie?

Misschien kan men beginnen met het toepassen van de open coördinatiemethode op het sociaal en fiscaal beleid. Hierbij worden doelstellingen afgesproken en de vorderingen van alle lidstaten gezamenlijk opgevolgd. In dit geval kunnen misschien bindende doelstellingen afgesproken worden, bijvoorbeeld

dat de armoede met een bepaald percentage moet dalen in iedere lidstaat en de lidstaten die dit percentage niet halen, gestraft worden. Maar hoe ze dat bereiken, daarin zijn ze dan vrij. In het geval dit systeem het niet haalt, is een kern-Europa een optie.

In Frankrijk woedt het debat over de rol van de Europese Centrale Bank. Zowel links als rechts vinden dat Europa te veel greep heeft op het economisch beleid. Regeringen kunnen geen eigen tewerkstellingsbeleid meer voeren, zo luidt het. Het zou bijvoorbeeld onmogelijk zijn om een Keynesiaanse politiek te voeren omdat de ECB enkel kijkt naar inflatie en muntstabiliteit. Vind u het monetair beleid van de EU te eenzijdig?

De macht van de ECB is nog een erfenis van de Duitse Mark. De Duitsers stelden inflatiebestrijding boven economische groei. Daar komt nu terechte kritiek op. Het is op zich al merkwaardig dat de Europese landen hun muntbeleid hebben afgegeven. Dit tast immers de soevereiniteit van de landen ten gronde aan. Maar om de ECB een politieke inbedding te geven heb je een regering nodig met zeggenschap over de economische hefbomen. Met het Verdrag van Lissabon verbetert dit wel een beetje.

Heeft de uitbreiding het lot van de Europese Unie als vrijhandelszone niet bevestigd en heeft het Verenigd Koninkrijk daardoor zijn slag thuisgehaald?

Het lijkt er wel op, zeker op korte termijn. Maar op de lange termijn, wanneer de nieuwe, vooral Centraal- en Oost-Europese landen, gesocialiseerd geraken in de EU, dan zal ook in die nieuwe landen de ambitie ontstaan om met Europa meer te doen dan enkel de creatie van een vrijhandelszone.

Tenslotte, welke rol denkt u dat Verhofstadt nog zal spelen in de EU?

Parlementair.

Verenigde Staten – Een nieuw begin?

Vier november wordt een dag om naar uit te kijken dit jaar. Het is de dag dat er een einde wordt gemaakt aan het achtjarige bewind in de Verenigde Staten onder leiding van George Bush. In die acht jaar is de levensstandaard van de gemiddelde Amerikaan ongelooflijk gedaald ten voordele van de rijke bourgeoisie die al schatrijk was, er is een ongelooflijke radicalisering ontstaan in de wereld door de amateuristische Amerikaanse buitenlandse politiek en de overheidsschuld is niet meer te overzien...

9/11 kwam als een geschenk uit de hemel voor George Bush want hij kon zo zijn plan "the war on terror" verdedigen tegenover zijn eigen burgers. De oorlogen in Afghanistan en Irak had de president broodnodig om zijn vrienden uit de wapenindustrie een wederdienst te bewijzen voor al het campagnegeld die ze hem hadden gegeven in zijn strijd naar het Witte Huis en de olie die ze uit die gebieden konden halen, was natuurlijk een andere belangrijke reden om oorlogje te gaan spelen. Enige sociale reflex om de bevolking te sparen in die oorlogen werd compleet achterwege gelaten ten voordele van de dollars die de wapenindustrie zou opstrijken. Zoals iedereen nu wel weet en doorziet hebben die oorlogen enkel het fundamentalisme in de hand gewerkt, zijn er enorm veel slachtoffers gevallen en zijn de oorlogen uiteindelijk ook niet gewonnen wat natuurlijk een smet op het blazoen van de huidige president is.

Die oorlogen hebben niet enkel gevolgen in het buitenland maar treffen ook de eigen Amerikaanse burgers. Al het geld dat besteed is voor defensie is ten koste gegaan van sociale maatregelen zoals een ziekteverzekering, onderwijs...

De wapenindustrie in de VS heeft acht schitterende jaren achter de rug

Een nieuw begin is dus echt noodzakelijk om het land terug op de rails te zetten zowel in het binnen- als buitenland. Op 4 november kiezen de Amerikanen dus niet alleen een nieuwe president maar kiezen ze ook voor diplomatie of oorlog.

Bij de republikeinen was John McCain reeds een tijdje de absolute favoriet om als presidentskandidaat naar voor te treden en ondertussen heeft zijn laatste tegenstander, Mike Huckabee, de handdoek in de ring gegooid. Maar bij de democraten is er totaal nog geen beslissing gevallen. Zowel Hillary Clinton als Barack Obama hebben een grote kans om het als democratische presidentskandidaat op te nemen tegen de 71-jarige McCain.

De Amerikanen kunnen echter niet rechtstreeks voor een kandidaat stemmen. De Amerikaanse verkiezingen beginnen met een reeks voorverkiezingen. In de verschillende staten worden afgevaardigden aangeduid, die wel een voorkeur voor een van de presidentskandidaten hebben. Die afgevaardigden bepalen tijdens het nationale partijcongres in de zomer de kandidaat die hun partij mag vertegenwoordigen tijdens de presidentsverkiezingen van 4 november. Het komt er voor de kandidaten dus op aan het grootste aantal afgevaardigden binnen te halen (De Morgen).

Bij de democraten heeft een presidentskandidaat 2.025 afgevaardigden nodig om de nominatie te winnen, bij de republikeinen zijn dat er 1191. McCain had al meer dan 800 afgevaardigden verzameld en zijn concurrent Mike Huckabee slechts een goeie 200 toen die laatste de strijd opgaf. In tegenstelling tot de

republikeinen zijn bij de democraten de voorverkiezingen een echte thriller want het verschil tussen Clinton (1468) en Obama (1578) is slechts een 100-tal afgevaardigden in het voordeel van Obama (stand op 10 maart). De strijd is dus verre van beslecht. Als een demo-

craat de presidentsverkiezingen zou winnen, zal er sowieso geschiedenis geschreven worden. Hillary Clinton zou de eerste vrouwelijke president zijn van de VS en Barack Obama zou de eerste niet-blanke president zijn.

Een nadere toelichting bij de kandidaten

Barack Obama is een succesvol burgerrechtadvocaat. Net zoals zijn voorbeeld Martin Luther King heeft hij een grote dossierkennis over grondwet en mensenrechten. Hij valt als presidentskandidaat zowel bij het brede publiek als bij minderheden in de smaak omdat hij zich niet laat verleiden tot het verdelende thema 'ras'. Obama benadrukt in debatten dat elke Amerikaan gelijk is voor de wet. Hij is de enige presidentskandidaat die tegen de

oorlog in Irak stemde. Zijn zwakte is zijn erg korte politieke ervaring in Washington. Hij dient nu slechts in zijn eerste termijn als senator. Eerder diende hij enkel op het niveau van de staat Illinois.

Hillary Clinton haar campagne speelt in op angst voor recessie. Ze kan haar leiderschapservaring in het Witte Huis uitspelen als garantie voor een sterkere economie om vastgoedkredietcrisis en jobverlies door globalisering het hoofd te bieden. Ze wil een evenwicht zoeken tussen protectionisme en vrijhandel. Sinds jaar en dag is ze pleitbezorgster voor universele gezondheidszorg in plaats van het huidige onbetaalbare privésysteem. Dat maakt haar erg populair bij de mensen met lage inkomens en de vrouwen uit de middenklasse. Maar dat ze voor de Irakoerlog heeft gestemd wordt haar door een deel van de democraten kwalijk genomen.

McCain neemt als republikeins presidentskandidaat nooit een blad voor de mond, ook niet als hij kritiek moet geven op zijn eigen partij.

Hij maakte indruk door als ex-slachtoffer van foltering in Vietnam zich uit te spreken tegen vermoedelijke martelpraktijken van terreurverdachten in Guantanamo. De republikein is een overtuigende presidentskandidaat wanneer hij praat over een conservatieve aanpak voor de nationale veiligheid. Hij ligt onder vuur door de rechtervleugel van zijn partijbasis omdat hij tegen een verbod op het holebi-huwelijk stemde en is voor een lossere migratiewetgeving. Zijn oudere leeftijd kan door de mensen als een zwakte aanzien worden.

‘Laten we hopen dat we 2009 kunnen starten met een president die minder luistert naar de grote industrieën maar meer met de eigen mensen bezig is

Laten we hopen dat we 2009 kunnen starten met een president die minder luistert naar de grote industrieën maar meer met de eigen mensen bezig is. Een president die de armoede wil aanpakken, die een internationale visie heeft die steunt op dialoog, die geen enkele discriminatie tegenover bepaalde groepen mensen tolereert... dan kom je automatisch terecht bij een democraat. Of het nu Clinton of Obama wordt, de wereld zou er beter gaan uitzien, maar met Obama zou de Verenigde Staten - waar het rassenprobleem nog altijd uitdrukkelijk aanwezig is - een president hebben die multiculturaliteit uitstraalt. Een zegen voor links, een nachtmerrie voor extreemrechts en die zou ik hen van harte gunnen!

Thomas Edelynck

Studies bijna gedaan?

Tijd om bij Bond Moyson langs te gaan ...

bij ons zit u goed!

Vrijdagmarkt 10 - 9000 GENT
Tel. 09 265 55 11
gent.bmovl@socmut.be

Bond Moyson
stevig ziekenfonds, sterke diensten
www.socmut.be

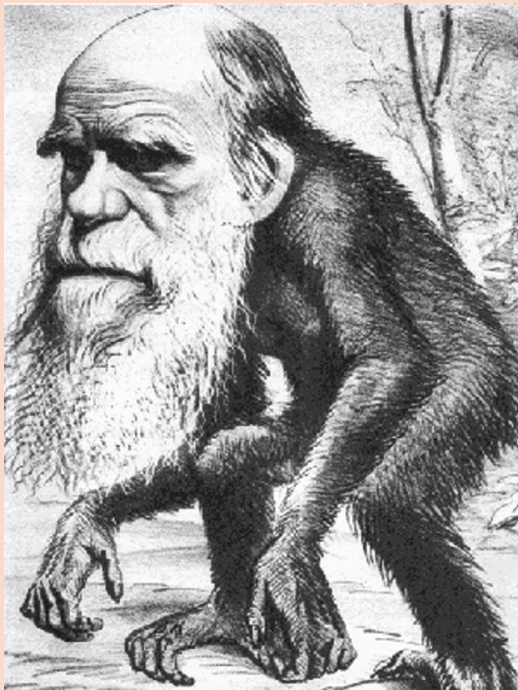
Opinie - Darwin of Allah?

Laten we even teruggaan. We zijn in het jaar 1564. In die periode waren de aanhangers van de christelijke leer er nog vrij zeker van; het was God die de mens creëerde en de Bijbel leverde daar het bewijs van. De Kerk had een sterke greep op het denken van de meeste gewone mensen. Ze had praktisch het monopolie op het onderwijzen van de bevolking, waardoor het christelijk geloof al bij de allerkleinsten kon worden gepropageerd. In dat jaar, echter, werd ene Galileo Galilei geboren. Galilei was vanzelfsprekend niet de eerste die het christelijk geloof betwiste, wel was hij één van de eersten om de experimentele methode toe te passen. Voorbedachte experimenten dus, ten allen tijde controleerbaar en kopieerbaar. Een echte zegen voor de wetenschap.

De meesten hebben het nu naar alle waarschijnlijkheid wel al door, niet alles wat in de Bijbel staat is waar. De meeste Belgische christenen zijn ook al zo ver. Zij geloven meestal wel nog in het hiernamaals, maar Adam en Eva? Niet meer. Het verhaal van Abraham? Ook niet. Bij deze mensen wordt de Bijbel als een metafoor gezien. Een moralistisch verhaal, met tal van levenslessen. Dat de wetenschap in dit proces een voorname rol speelde, is een understatement. De bewijzen die de wetenschap bracht zijn door de eeuwen heen steeds hertoetst en specifiek gemaakt. De aarde blijkt niet op 23 oktober 4004 v.C. (berekend door James Ussher) gemaakt te zijn, maar zou miljarden jaren oud zijn.

De wetenschap is geen geloof, maar is een chronologie van feiten. Dat is het grootste verschil met de openbaringsgodsdiensten. Daar is het het geloof dat het haalt van de feiten – als die al aanwezig zijn. Professor wijsbegeerte Johan Braeckman kreeg onlangs de steun van de overheid om de evolutieleer in Vlaanderen te promoten. Is dit nu echt zo belangrijk? Het is inderdaad niet belangrijk, het is meer dan gewoonweg ‘belangrijk’. Het probleem is niet of mensen gelovig zijn of niet. Mensen mogen geloven in wat ze willen – zelf al is het de reusachtige vliegende theepot (zie: ‘God als misvatting’ van R. Dawkins) – het gevaar is echter dat de wetenschap in gevaar komt. Als een vijfde van de Vlamingen de evolutietheorie betwijfelt, betekent dit dat ze aan de wetenschap

twijfelen. Het betekent dat ze simpel geloven boven feiten plaatsen. Gevaarlijk. Het geloven in een godsdienst is een gehele persoonlijke vrijheid die voor de ene persoon al een belangrijker deel van het leven uitmaakt dan de andere, maar het mag de naakte feiten niet in de weg staan.

Het christendom heeft reeds een evolutie meegemaakt, nu is het aan de islam om religie te verzoenen met wetenschap.

Moslims wijzen er graag op dat ook in de Koran heel wat ‘wetenschappelijke’ uitleg staat. Heel leuk, maar de Koran is in 651 AD officieel vastgelegd. Toch al een tijd geleden. Daarnaast staat dan nog dat de Koran de materie die nu ter discussie staat, de evolutietheorie, net wel verwerpt. Dat plus een heleboel wetenschappelijke informatie die ná 651 is ontdekt, staat er dus niet in of wordt op een niet-wetenschappelijke manier verklaard.

Het moet toch mogelijk zijn voor de Belgische moslims om

de moderne wetenschap te omarmen. Het is een handicap in onze maatschappij om zulke (essentiële) zaken te verwerpen. Het zorgt ervoor dat de kansen in het onderwijs heel wat geringer worden, het accepteren van (en door) andere gemeenschappen gaat een heel stuk stroever. Het is een zwakte in onze maatschappij omdat het voor een polarisering zorgt. Twee verschillende groepen tegenover elkaar. Vandaag is er nog maar een wankel evenwicht, de brug helemaal te vernielen is in deze periode van religieuze ‘spanningen’ niet het juiste.

“ Het geloven in een godsdienst is een gehele persoonlijke vrijheid die voor de ene persoon al een belangrijker deel van het leven uitmaakt dan de andere, maar het mag de naakte feiten niet in de weg staan

Dit is zeker geen pleidooi tegen de moslims in België, ik respecteer elk geloof; het is echter wel een terechtwijzing voor de mensen die te hard willen vasthouden aan oude waarden en tradities. Sommige van deze tradities zijn het waard om aan vast te houden, anderen kunnen beter op een andere manier geïnterpreteerd worden, in het belang van alle gemeenschappen. Dat prof. Breackman de evolutietheorie gaat promoten, is uitstekend, naar mijn mening. Op die manier krijgen de leerlingen een meer verhelderende uitleg over de evolutietheorie voorgesteld; hopelijk met evenveel passie duidelijk gemaakt als het ‘scheppingsverhaal’ tijdens godsdienstlessen. Snel zullen, hopelijk, de feiten niet meer onderdoen voor het geloof.

Cédric Fernández Alonso

Informatief artikel - Ziekenfondsen on the move

Het ziekenfonds iets voor gepensioneerden, zieken of gehandicapten? Think again! Ook jouw doktersbriefje wordt door het ziekenfonds terugbetaald. Mutualiteiten zijn er voor iedereen, jong en oud, gezond en ziek.

Als student(e) ben je ingeschreven als ‘persoon ten laste’ bij het ziekenfonds van je ouders. D.w.z. dat je alles via hen kan regelen. Vanaf 25 jaar echter is iedere Belg verplicht zich in te schrijven bij een ziekenfonds. Je bent dan niet meer ten laste, je hebt je eigen ziekenboekje. Dus binnenkort is het voor jou misschien ook zover: je gaat je inschrijven bij een ziekenfonds. Maar wat doet zo’n ziekenfonds nu eigenlijk?

Kosteloze ziekteverzorging

Solidariteit is hét grote kernwoord bij Bond Moyson. De socialistische mutualiteit, gesticht door Emiel Moyson in 1889, heeft een rijke geschiedenis. Bond Moyson groeide uit 19 mutualiteiten in en rond Gent. Aanvankelijk was ‘den Bond’ niet gesticht met het oog op socialistische strijd, maar met het oog op menslievendheid. De eerste doelstelling was financiële steun te bieden aan zieke arbeiders. Om daarbij niet de hulp van de burgerij of de kerk te moeten inschakelen, ontwikkelden de socialistische het principe van de sociale verzekering. Het programma van de socialistische mutualiteit was kort: kosteloze ziekteverzorging. Alle leden betalen hun bijdrage, en wie ziek is ontvangt zijn loon uit de kas, simpel.

Verplichte versus aanvullende ziekteverzekering

Iedereen is verplicht een ziekteverzekering af te sluiten bij een ziekenfonds. De verplichte ziekteverzekering voorziet voor de meeste gezondheidskosten een terugbetaling, zoals voor je doktersbezoek, tandartsbezoek of beurten bij de kine-sist. Die ontvang je dus via je ziekenfonds. Het gedeelte dat je uit eigen zak betaalt, heet het remgeld.

De verplichte ziekteverzekering is voor alle ziekenfondsen (socialistische, christelijke, liberale en onafhankelijke mutualiteiten) hetzelfde. De bijdragen zijn vastgelegd bij wet. Zo krijg je bijvoorbeeld een vervangingsinkomen bij ziekte, invaliditeit of zwangerschap: dit inkomen is wettelijk vastgelegd, en afhankelijk van je gezinssituatie.

De aanvullende ziekteverzekering daarentegen mag elk ziekenfonds zelf regelen. Zo bieden de meeste ziekenfondsen een hospitalisatieverzekering en allerlei bijkomende voordelen aan. Bijkomende tegemoetkomingen zijn bijvoorbeeld terugbetalingen van anticonceptie, brillen of lenzen, homeopathie en andere alternatieve geneeswijzen, tegemoetkomingen bij de aankoop van vaccins, de geboortepremie en allerlei geboortegeschenken...

Gezondheid promoten

Ziekenfondsen hebben ook de opdracht om hun leden aan te zetten tot gezonder leven. Daarom zetten ze een aantal voordelen van hun aanvullende verzekering graag in de kijker.

Stoppen met roken bijvoorbeeld, of tegemoetkomingen bij het onderzoek naar borst- of baarmoederhalskanker, en terugbetalingen bij Start 2 Run en Start 2 Swim. Ben je lid van een sport- of fitnessclub? Dan krijg je jaarlijks ook een terugbetaling via het ziekenfonds. Overgewicht laat je best behandelen bij een diëtist, dan krijg je een gedeelte terugbetaald.

Bond Moyson, back to basics

In Oost-Vlaanderen profileert het socialistisch ziekenfonds zich als het ziekenfonds voor iedereen. Bond Moyson verzet zich tegen de vermarkting van de ziekenfondsen. Onder invloed van bepaalde nieuwe spelers wordt de sector van de ziekenfondsen commerciëler. De socialistische mutualiteit wil het ziekenfonds terug bij de mensen brengen en concentreert zich op diegenen die het ziekenfonds echt nodig hebben, met bijzondere aandacht voor patiëntenrechten, personen met een handicap, chronisch zieken en hulpbehoevenden. Geen uitverkoop, wel back to basics.

Afstuderen = inschrijven

Aansluiten bij het ziekenfonds doe je zodra je een job gevonden hebt, als zelfstandige begint of nadat je wachttijd verlopen is. Vanaf 25 jaar is het voor iedereen verplicht. Hoe schrijf je je in? Door te mailen naar bond.moyson.ovl@socmut.be of te bellen naar 09 333 53 53. Het ziekenfonds doet de rest!

Review - “Dr. Strangelove”

De geschifte generaal Buck van de Amerikaanse luchtmacht beveelt een nucleaire aanval op de Sovjetunie, overtuigd dat zijn lichaamssappen in gevaar zijn. De president en de militaire bevelhebbers proberen de bommenwerpers terug te roepen, aangezien de Russen net een “doomsdagmachine” hebben uitgevonden die automatisch alle leven op aarde zal vernietigen als er ook maar één bom valt op hun grondgebied.

Kubricks parodie op de Koude Oorlog, de wapenwedloop en de zogenaamde “mutually assured destruction” heeft ons enkele bekende beelden opgeleverd, zoals de piloot van de bommenwerper die met cowboyhoed in de hand op de vallende atoombom rijdt alsof hij aan een rodeo deelneemt, maar deze zwarte komedie geeft toch een goed beeld weer van de gevoelens die leefden bij het Amerikaanse volk en hun leiders. Eén van de generaals vindt het jammer dat zij zelf geen doomsdagmachine hebben. Wanneer de ene bom valt die ze niet konden stoppen, laat dezelfde generaal toch nog een overwinningskreet horen, voor hij beseft wat hij doet. Zelfs op het moment dat ze overlevingsmogelijkheden bespreken in diepe mijnschachten, wordt er opgeworpen dat deze beter moeten zijn dan die van de Sovjets, gezien zij wel eens een mijnschachtinvasie zouden kunnen plannen. Hierin ziet Dr. Strangelove, die vroeger voor Nazi-Duitsland werkte, zijn droom werkelijkheid worden: alleen de “beste mensen” zullen overleven. Bij een laatste idee staat hij zowaar recht uit zijn rolstoel, maar zijn geniale inval krijgen we nooit te horen. Verbaasd door het feit dat hij kan lopen roept hij “Mein Führer, I can walk!”, waarna de film eindigt met een collage van nucleaire explosies op het zweverige deuntje “We’ll Meet Again” van Vera Lynn, dat vooral bekend werd tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Het gros van de humor komt voort uit de absurde situaties, die midden in de Koude Oorlog niet eens zo ongeloofwaardig overkomen, maar seksuele humor is ook nooit veraf in deze “Freudiaanse nachtmerrie”. Generaal Buck kwam im-

mers op het idee dat zijn lichaamssappen bevuild waren, toen hij een moment van impotentie had en Dr. Strangelove meent dat er meerdere vrouwen per man aanwezig moeten zijn in de mijnschachten, om het menselijke ras opnieuw op te bouwen; bovendien moeten deze vrouwen “zeer stimulerend” zijn, zodat de mannen niet verveeld geraken met hun taak.

De oorspronkelijke eindscène zou een taartengevecht zijn, maar Kubrick vond dit uiteindelijk te banaal in vergelijking met de rest van de film. Ook op te merken is het feit dat dit zijn enige komedie is. Latere films zijn eerder psychologisch en draaien rond een krankzinnig personage dat anderen begint af te slachten, zoals de computer HAL in “2001: A Space Odyssey”, Alex in “A Clockwork Orange”, Jack Torrance in “The Shining” en Pyle in “Full Metal Jacket”. Generaal Buck kan ook wel in dit rijtje passen, maar het thriller-element ontbreekt compleet. Kubrick had oorspronkelijk een serieus drama gepland, maar door het paradoxale en de inherente absurditeit van “mutual assured destruction” kon hij gewoon niet anders dan er een komedie van maken.

Tenslotte toch ook een vermelding van Peter Sellers (vooral bekend als Inspecteur Clouseau in de Pink Panther films), die drie rollen voor zich neemt: de president, die meestal aan bod komt als hij aan de telefoon hangt met de Russische premier (“Natuurlijk zie ik u ook nog graag, Dimitri.”), als Britse commandant in een uitwisselingsproject, die Generaal Buck probeert tegen te houden, en als de geschifte Dr. Strangelove zelf, die vaak zijn rechterarm niet onder controle heeft. De eindscène is compleet door hem geïmproviseerd; als je goed kijkt, zie je dat de Russische ambassadeur, net zoals de kijker, amper zijn lach kan bedwingen.

Alex Evers

Win de DVD van ‘Dr. Strangelove’ door een antwoord te geven op volgende vraag:

Wat zijn de drie pijlers van het non-proliferatieverdrag?

Stuur je antwoord vóór 31 maart naar info@animostugent.be

S U D O K U

		9				5		
			6	2		1	8	
		2			9	7	6	3
			9	8			5	6
	8		5		6		3	
9	6			3	1			
3	2	8	1			4		
	4	6		9	8			
		7				6		

oplossing op animostugent.be/avanti/spel

JOUW STUDENTENJOB

JE RECHTEN EN Plichten
ALS JOBSTUDENT

Voor alle info en de nieuwe brochure kan u bij ons terecht!:

Aalst: 053 78 78 78; Dendermonde: 052 25 92 88;
Gent: 09 265 52 67; Sint-Niklaas: 03 760 04 33;
Ronse: 055 33 90 07

RUND VAN DE MAAND DIDIER REYNDERS

100% PUUR
R U N D

Het ministerie van Financiën lijdt reeds twee legislaturen onder het mismanagement van deze liberale held. Zoals de liberale ideologie het stelt, kan de overheid maar werken als er zo weinig mogelijk ambtenaren werken. Het gevolg is dat nog amper bedrijven gecontroleerd worden door de fiscus.

Met de notionele intrestafreke heeft Reynders de bedrijven bovendien een cadeau gedaan van 2 miljard euro. Als het zo voortgaat moeten we tot ons 90ste werken om de vergrijzing te kunnen betalen.

Knip de zegel uit en plak hem op de spaarkaart uit het vorige nummer. Verzamel ze allemaal!